

A Fővárosi Ítéletábra a Tiszkó István Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Hargitai-Mezőfi Ügyvédi Iroda által képviselt ... Biztosító Zrt. II. rendű, Szántó Árpád Zsolt európai közösségi jogász, ügyvéd által képviselt III. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. július 8. napján kelt 6.G.41.131/2012/44. számú ítélete ellen a III. rendű alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezését megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a III. rendű alperesnek 300.000,- (Háromszázezer) Ft első- és másodfokú ügyvédi munkadíjat, valamint 311.000,- (Háromszáztizenegyezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy a II. rendű alperes a másodfokú eljárásban felmerült költségét maga viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint 2011. június 30-án a perben nem álló **A. F...** Kft. megbízást adott a felperesnek 26 raklap citrom Hollandiából Magyarországra történő szállítására azzal, hogy a lerakás helye a Budapesti Nagyban Piac. A felperes a megbízást ugyanezen a napon szállítmányozói megbízásként igazolta vissza. Ugyanezen a napon **Sz. G.** megküldte a felperesnek a Hollandiából árut szállító kamion rendszámát és a sofőr nevét, továbbá az I. rendű alperesi cég adatait, ideértve a biztosítóját is.

2011. június 30-án az I. rendű alperes fuvarmegbízást adott a III. rendű alperesnek Hollandiából Magyarországra áru szállítására 2.300,- euró fuvardíj ellenében. A megbízás szerint az árut 2011. július 1-jén kellett berakni és 2011. július 2-án kellett kirakni Budapesten a Nagyban Piacra. A megbízási feltételek között szerepelt, hogy a szállító szigorúan tartsa be a feladó utasításait és ajánlásait.

A III. rendű alperes mint fuvarozó az árut 2011. július 1-jén Hollandiában átvette, és a Budapesti Nagyban Piacra vitte, amikor **F. L.** az I. rendű alperes képviselőjeként telefonon közölte vele, hogy Budapesten nincs hely, ezért Aradra vigye a rakományt. A III. rendű alperes ügyvezetője ezt megtagadta, majd abban állapodtak meg, hogy az árut Szegedre viszik és ott egy hűtőházban helyezik el. 2011. július 2-án az áru megérkezett Szegedre, ahol lerakodtak, majd még aznap ismeretlen helyre továbbszállították. A fuvarlevélen az áru átvételét 2011. július 2-i keltezéssel **Sz. G.** igazolta.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2012. június 29-én benyújtott, majd módosított keresetében az I. rendű alperest 4.800.000,- Ft kártérítés és ennek 2011. július 3-tól a kifizetés napjáig járó évi 5 %

késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni. A II. rendű alperesre vonatkozóan annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes marasztalása esetén az I. rendű alperessel kötött felelősségbiztosítási szerződés alapján köteles helytállni. Mögöttesen kérte a II. rendű alperes marasztalását, ha az I. rendű alperes vagyona a marasztalási összeg teljesítésére nem nyújt fedezetet. A III. rendű alperest az eltűnt áru ellenértékéként 3.886.444,8,- Ft tőke és annak 2011. június 3-tól a kifizetés napjáig járó évi 5 % késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni. A III. rendű alperes vonatkozásában a kereseti kérelmének jogalapjaként a Ptk. 517. § (1) bekezdésére, a „Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről” szóló Genfben, az 1956. évi május hó 19. napján kelt Egyezmény kihirdetéséről szóló 1971. évi 3. tvr. (CMR) 19. cikk 1. pontjára és a CMR 29. cikk 1. és 2. pontjára hivatkozott.

Álláspontja szerint az áru kiszolgáltatásakor a III. rendű alperes súlyosan gondatlanul járt el, mert nem győződött meg arról, hogy a címzett képviselőjének adja-e ki az árut és a fuvarlevélen nem igazoltatta az áru átvételét.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A II. rendű alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását kérte.

A Fővárosi Törvényszék a 2013. november 12-én kelt 6.G.41.131/2012/25. számú részítéletében az I. és II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 240.000,- Ft perköltséget.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2014. március 11-én kelt 14.Gf.40.151/2014/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság részítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Határozata indoklásában rögzítette, hogy a cégbíróság az I. rendű alperest 2013. október 7-i hatállyal törölte a cégjegyzékből, a jogutódlás kizárt, ezért az elsőfokú bíróság olyan társaságra vonatkozóan hozta meg az ítéletét, amely akkor már nem létezett.

A Fővárosi Törvényszék a 2014. május 13-án kelt 6.G.41.131/2012/41. számú végzésével a pert az I. rendű alperessel szemben megszüntette.

A III. rendű alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az eredeti fuvarlevél igazolja, hogy a fuvarozó kiszolgáltatta a küldeményt az átvevőnek és ennek során kifogás nem merült fel. Előadta, hogy a felperessel nem állt jogviszonyban. Hivatkozott továbbá arra, hogy az I. rendű alperes a III. rendű alperesnek eltérő tartalmú fuvarmegbízást adott tovább, amiről a III. rendű alperesnek nem volt tudomása, mivel a felperes az I. rendű alperest 1.450,- euró + áfa fuvardíj ellenében bízta meg, a lerakás idejeként 2011. július 3-án került meghatározásra, míg az I. rendű alperes által a III. rendű alperesnek adott megbízásban 2.300,- euró fuvardíj szerepel, a lerakás idejét 2011. július 2-ára módosította. Előadta, hogy az I. rendű alperes képviselőjeként bemutatkozó **F. L.** az út során sokszor hívta telefonon a III. rendű alperes ügyvezetőjét, érdeklődve a járműszerelvénnyel való pozíciója felől. Amikor a gépjármű Magyarországra megérkezett azt az utasítást adta, hogy az árut vigyék Aradra, amit a III. rendű alperes ügyvezetője megtagadott, mivel a fuvarlevélen nem volt megjelölve romániai cím. Mivel a III. rendű alperes köteles volt a CMR 12. cikk. 1. pontja alapján a megbízó utasításait követni, ezért **F. L.** által megjelölt helyre, Szegedre szállította az árut, ahol azt lerakták, lerakás előtt a gépjárművezető kérte a fuvarlevél aláírását. **Sz. G.** néven bemutatkozó személy közölte, hogy ő igazolja az áru átvételét, alá is írta a fuvarlevél megfelelő rovatát. Mivel a III. rendű alperes az áru átadását igazolta, ezért minden felelőssége megszűnt. Álláspontja szerint a felperes az I. rendű

alperest súlyosan gondatlanul bízta meg, a III. rendű alperes viszont a CMR 12. cikk 1. pontja alapján az I. rendű alperes utasítása szerint járt el, kellő gondossággal eljárva egy utasítás teljesítést meg is tagadott, ezért a CMR 29. cikk 1. pontja alkalmazásának nincs helye. A rendelkezésre jogosult utasítása miatt a CMR 17. cikk 2. pontja alapján mentesült a felelősség alól.

A Fővárosi Törvényszék a 2014. július 8-án kelt 6.G.41.131/2012/44. számú ítéletével kötelezte a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3.886.444,8,- Ft tőkét, annak 2011. június 3-tól a kifizetés napjáig járó évi 5 %-os késedelmi kamatát és 550.811,- Ft perköltséget. A felperesnek a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 30.000,- Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét azért utasította el, mert a felperes nem bizonyította, hogy az I. rendű alperessel az általa állított tartalommal szerződést kötött. Érvényes és joghatályos fuvarozási szerződés hiányában a II. rendű alperesnek az I. rendű alperes szerződésszegéséért való felelőssége a közöttük létrejött felelősségbiztosítási szerződés alapján szóba sem kerülhetett.

Mind a fuvarlevél, mind a III. rendű alperes saját előadása aggálytalanul igazolta, hogy a perbeli áru szállításával összefüggésben a III. rendű alperes fuvarozóként járt el. A fuvarlevél bizonyította azt is, hogy a hollandiai feladó a III. rendű alperes fuvarozónak a fuvarlevél szerinti árut átadta, a III. rendű alperes azt fuvarozásra átvette és az volt a feladata, hogy azt a fuvarlevélben megjelölt címzettnek kiszolgáltassa.

A perben a felperes állította, hogy az áru elveszett, mivel azt a címzettnek nem szolgáltatták ki. A III. rendű alperes ezzel szemben azt állította, hogy az árut Szegeden a címzettnek kiszolgáltatta, továbbá a rendelkezésre jogosult utasítása folytán megállapítható volt a mentesülése.

A nyomozati eljárás során 2011. július 4-én felvett jegyzőkönyv szerint a III. rendű alperes ügyvezetője tanúvallomásában előadta, hogy a telefonbeszélgetést követően szólt a kamion sofőrjének, hogy induljon Szegedre. A lerakodáskor szólt neki a sofőr, hogy nem akarják lepecsételni a fuvarlevelet, mert nincs bélyegzőjük, erre ő mondta neki, hogy hagyja ott az árut és a fuvarlevelet, mert menni kell egy másik helyre rakodni. A 2011. július 5-én felvett jegyzőkönyv szerint a III. rendű alperes ügyvezetője elmondta, hogy lerakodás után felhívta **F. L.**-t, hogy vegye át az árut és bélyegezze le a fuvarlevelet, aki erre közölte, hogy a bélyegző Budapesten van, így nem tudja ott a lerakóhelyen lebélyegezni és megkérte őt, hogy a sofőr hagyja a lerakóhelyen a fuvarlevelet, majd azt **F. L.** lepecsételve postán visszaküldi a III. rendű alperesnek. A III. rendű alperes ügyvezetője előadta azt is, hogy **F. L.** neki az I. rendű alperes képviselőjeként mutatkozott be.

A fenti adatok alapján megállapítható, hogy a III. rendű alperes a fuvarlevél szerint az áru felett rendelkezni jogosulttól nem kapott utasítást arra, hogy a fuvarlevélen megjelölt helyszíntől eltérő helyszínen szolgáltassa ki a címzettnek az árut. Ezt a III. rendű alperes nem tudta bizonyítani, ezért a CMR 17. cikk 2. pontja szerinti mentesülése nem bizonyított, amiből következően a CMR 12. cikk 7. pontja szerinti felelőssége a keletkezett kárért fennáll.

Az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes azon hivatkozásával kapcsolatban, hogy az áru kiszolgáltatása során kellő gondossággal járt el, úgy foglalt állást, hogy a **Sz. G.** név aláírása az évekkel később bemutatott fuvarlevélen alkalmatlan volt az áru átvételének igazolására a címzett részéről. Utalt arra, hogy az áru átvételi elismervény ellenében történő kiszolgáltatása sem igazolt, továbbá az sem, hogy **Sz. G.** a címzett képviselője lenne.

A rendelkezésre álló iratokból az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a III. rendű alperes által kapott fuvarmegbízás kikötötte, hogy szigorúan be kell tartani a feladó utasításait és ajánlásait. Függetlenül attól, hogy a III. rendű alperesnek miről volt tudomása a szállítás alatt az I. rendű alperessel összefüggésben, azt bizonyosan tudnia kellett és tudta is, hogy **F. L.**, aki az I. rendű alperes képviselőjeként jelentkezett nála, nem a feladó, ezért az ellenkező bizonyításáig úgy kell

tekinteni, hogy a III. rendű alperes nem a feladó utasításait és ajánlásait hajtotta végre. A III. rendű alperes ennek ellenkezőjét a perben nem tudta bizonyítani. A III. rendű alperes ügyvezetőjének tanúvallomásából az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az árukísérő okmányok átadása kapcsán nem a szakmai szokásoknak megfelelően járt el, ezért az áru további mozgását megkönnyítette és mindezeket értékelve az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes súlyos gondatlanságát állapította meg. A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a III. rendű alperes mint fuvarozó felelős az áru elveszéséért és ezért köteles a keletkezett kárt megtéríteni.

Az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes bizonyítási indítványait elutasította, figyelemmel arra, hogy a III. rendű alperes ügyvezetőjének tanúvallomása az eseményt követő időszakból közokirati formában rendelkezésre áll, tőle további információ nem várható, ezért tanúkénti meghallgatása szükségtelen; a nyomozóhatóságot sem kell megkeresni, mivel a nyomozóhatóság a rendelkezésre álló iratokat teljes körűen megküldte az elsőfokú bíróságnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a III. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását; másodlagosan a III. rendű alperes vonatkozásában a kereset elutasítását, valamint a felperes perköltségben történő marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vizsgálta, hogy a felperes milyen gondossággal, figyelmességgel és elővigyázatossággal járt el, amikor a perbeli fuvar egy telefonbeszélgetés után rábízta egy ismeretlen, soha nem látott **Sz. G.** nevezetű személyre és az általa képviselt I. rendű alperesre. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak meg kellett volna állapítania a felperes súlyos gondatlanságát ezzel kapcsolatban. Ehhez képest az elsőfokú bíróság a romániai székhelyű III. rendű alperestől várta el, hogy bizonyítsa be, hogy **Sz. G.** a címzett képviselője. Ugyanazon tények alapján az elsőfokú bíróság a felperes esetében szándékossággal egyenértékű súlyos gondatlanságot nem állapított meg, míg a III. rendű alperes vonatkozásában ezt állapította meg, akinek az I. rendű alperessel kötött fuvarozási szerződés alapján kötelessége volt szigorúan betartani a feladó, speditőr utasításait és ajánlásait.

Érthetetlen az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a III. rendű alperes az áru felett rendelkezni jogosulttól nem kapott utasítást másik lerakóhelyen történő kiszolgáltatásra, mivel a III. rendű alperes utasítást csak az I. rendű alperes nevében eljáró képviselőtől kaphatott.

Az elsőfokú bíróság utalt a CMR 12. cikk 5. és 7. pontjaira. Előadta, hogy fuvarozás közben olyan új fuvarlevelet, ami tartalmazta volna a fuvarozó részére adott új utasításokat, nem tudott beszerezni, figyelemmel arra, hogy az utasítások a fuvarfeladat teljesítése alatt kerültek közlésre a fuvarozóval. Az utasításokat pedig kötelessége volt betartani, amit a 2011. június 30-i fuvarmegbízás is külön rögzített. Jelen ügyben megállapítható, hogy az I. rendű alperes volt a feladó (speditőr), azaz a III. rendű alperes a feladó képviselőjének az utasításait és ajánlásait hajtotta végre. Elképzelhető, hogy az elsőfokú bíróság által levont következtetés fordítói hibából származik, mivel jelen esetben nem a fuvarlevélben szereplő feladóról beszélünk, hanem az I. rendű alperesről, aki a fordítás szerint ugyancsak feladó. Álláspontja szerint a III. rendű alperes helyesen járt el, jóhiszeműen, mivel betartotta az írásbeli fuvarmegbízás szigorú előírásait és betartotta a feladó képviselőjétől, **F. L.**-től érkező utasításokat. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság alaptalanul állapította meg, hogy a III. rendű alperesnek bizonyosan tudnia kellett és tudta is, hogy **F. L.**, aki az I. rendű alperes képviselőjeként jelentkezett nála, nem a feladó.

Ezen túlmenően hivatkozott arra, hogy az árut nem a fuvarozó veszítette el, hanem azt ellopták.

A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását.

A III. rendű alperes elsődleges fellebbezési kérelme alaptalan, mivel nem tartalmazza a hatályon kívül helyezés Pp. szerinti hivatkozásnak megfelelő indokolását. Nem tett olyan előadást sem, ami a

Pp. 252. § (1) és (2) bekezdése körében értelmezhető lenne.

A III. rendű alperes másodlagos fellebbezési kérelme azért alaptalan, mert az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes fuvarozói felelőssége szempontjából a releváns tényállást feltárta, az ezzel kapcsolatos fellebbezési indoklás nehezen követhető.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a III. rendű alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és megalapozottan hozta meg helytálló jogi indokaival alátámasztott ítéletét. Az alperes a fellebbezésében gyakorlatilag változatlanul megismételte az elsőfokú eljárásban előterjesztett érdemi védekezését.

A fellebbezésből nem derül ki, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét miért tartja sérelmesnek, milyen tényekkel nem ért egyet, és milyen jogi indokokra hivatkozással.

Kiemelte a CMR 19. cikk 1. pontját, továbbá azt, hogy az áru kiszolgáltatásakor a III. rendű alperes súlyosan gondatlanul járt el, amit megalapoz az a körülmény is, hogy kifejezetten a III. rendű alperesi ügyvezető utasítására a gépjárművezető annak ellenére szolgáltatta ki az árut a Szeged melletti hűtőházban, hogy a fuvarlevélen nem igazoltatta le az áru átvételét, az eredeti okiratokat a kezéből kiadva eltávozott a helyszínről. Sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésben nem adott arra magyarázatot a III. rendű alperes, hogy hogyan és mikor került a birtokába az érdemi ellenkérelméhez csatolt fuvarlevél. A fuvarlevél egyébként bizonyítékul szolgált arra, hogy a hollandiai feladó az árut a fuvarozó rendelkezésére bocsátotta, aki azt átvette és megkezdte a fuvarfeladat végrehajtását, a fuvarlevélen feltüntetett címzett részére azonban a küldeményt nem szolgáltatta ki.

A fuvarozó felelőssége objektív, csak a CMR 17. cikk. (2) bekezdésében felsorolt kimentési okok valamelyikére történő eredményes hivatkozás esetén mentesül a felelősség alól.

A III. rendű alperes másodlagos fellebbezési kérelme alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, jogorvoslati kérelem hiányában a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasító rendelkezés jogerőre emelkedett, az a jelen másodfokú eljárás tárgyát nem képezte.

A III. rendű alperes elsődleges fellebbezése azért alaptalan, mert a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el, további bizonyítási eljárás lefolytatására nincs szükség, erre a III. rendű alperes a fellebbezésében maga sem hivatkozott. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nincs ok.

Az elsőfokú bíróság a tényállást érdemben helyesen állapította meg, azonban a rendelkezésre álló bizonyítékokat részben okszerűtlenül, részben iratellenesen értékelte.

A másodlagos fellebbezési kérelem körében az ítéltáblának - az elsőfokú bírósággal egyezően - azt kellett vizsgálnia, hogy a III. rendű alperes az áru kiszolgáltatása során súlyosan gondatlanul járt-e el, fennáll-e a felelőssége az áru elveszéséért.

A CMR 17. cikk 1. pontja szerint a fuvarozó felelős az áru teljes vagy részleges elveszéséért, ha az elveszés az áru átvételének és kiszolgáltatásának időpontja között következett be.

A fuvarozó mentesülését a CMR 17. cikk 2. pontja szabályozza, amely szerint a fuvarozó mentesül a felelősség alól, ha az elveszést a rendelkezésre jogosultnak a fuvarozó vétkességére vissza nem vezethető utasítása okozta, amelyet a fuvarozó nem kerülhetett el, és amelynek következményeit

nem állott módjában elhárítani.

A III. rendű alperes az elsőfokú eljárásban azzal védekezett - amit a másodfokú eljárásban is megismételt - , hogy az I. rendű alperessel kötött fuvarozási szerződésnek megfelelően járt el. Az I. rendű alperes a III. rendű alperessel 2011. június 30-án kötött írásbeli szerződést a perbeli fuvarfeladat elvégzésére, az I. rendű alperes megbízása angol nyelven készült. Az angol nyelvű szerződésről az elsőfokú eljárásban becsatolásra került annak magyar nyelvű fordítása is. A fordítás szerint a feltételek között szerepelt többek között az, hogy „A szállító szigorúan tartsa be a feladó utasításait és ajánlásait.” Az I. és a III. rendű alperesek közötti jogviszony tartalma tekintetében az I. rendű alperes által adott angol nyelvű megbízásnak van jelentősége, amiben az utasítás és ajánlás adásra a „speditors” szó került feltüntetésre, ami nem a feladót jelenti, hanem a szállítmányozót, jelen esetben az I. rendű alperest. Ezzel kapcsolatban megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a nemzetközi fuvarlevélen a feladó megnevezése angol nyelven: „sender”. A két angol szó nem keverhető össze egymással és a fuvarozási megbízásból következően a fuvarozónak nem a feladó utasításait és ajánlásait kellett szigorúan betartania. A III. rendű alperes **F. L.**, aki az I. rendű alperes nevében az árut Szegedre irányította, utasításának megfelelően járt el, azért pedig a III. rendű alperes nem tehető felelőssé, hogy nem vizsgálta azt, hogy **F. L.** valóban az I. rendű alperes képviselőjeként eljárhat-e.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a III. rendű alperes az áru kiszolgáltatásakor nem járt el súlyosan gondatlanul, mert az elsőfokú eljárás során becsatolt nemzetközi fuvarlevélből kiderült, hogy a III. rendű alperes a fuvarlevélen az áru átvételét igazoltatta, azon szerepel a 2011. július 2-i dátum, valamint **Sz. G.** név aláírás. Önmagában az a tény, hogy a III. rendű alperes gépkocsivezetője az eredeti nemzetközi fuvarlevelet átadta és úgy távozott Szegedről, nem alapozza meg a fuvarozó szándékos vagy gondatlan magatartását, figyelemmel arra a tényre, hogy az eredeti nemzetközi fuvarlevél a III. rendű alpereshez visszajutott, mert az elsőfokú eljárásban a III. rendű alperes csatolta az arról készült fénymásolatot.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fuvarozó a CMR 17. cikk 2. pontja alapján mentesült az áru elveszésével kapcsolatos felelősség alól, mivel azt a rendelkezésre jogosultnak a fuvarozó vétkességére vissza nem vezethető utasítása okozta.

A felperes fellebbezése lényegében az elsőfokú bíróság ítéletének a felülmérlegelésére irányult. A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadása és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetésével állapítja meg. A bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A bíróság mérlegelése kiterjed egyrészt az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékoknak és a felek, valamint a per egyéb résztvevői magatartásának egybevetésére és a maguk összességében való értékelésére. A Pp. 206. § (1) bekezdésén alapuló felülmérlegelési jog a másodfokú bíróságot is megilleti.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok - az I. és a III. rendű alperesek közötti angol nyelvű fuvarszerződés, a felperes képviselőjének feljelentése, a rendőrségi összefoglaló, a nyomozati eljárás során tett tanúvallomás - alapján arra a következtetésre jutott, hogy a III. rendű alperes kártérítési felelőssége nem áll fenn, a III. rendű alperes mint fuvarozó a CMR 17. cikk 2. pontja alapján a felelősség alól mentesült.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

A III. rendű alperes fellebbezésének eredményességére és pernyertességére tekintettel kell a felperesnek az első- és a másodfokú eljárásban felmerült perköltségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel állapította meg, az elsőfokú eljárásra 200.000,- Ft-ban, a másodfokú eljárásra pedig 100.000,- Ft-ban. A III. rendű alperes a fellebbezésén 311.000,- Ft-ot illetékbélyegben lerótt, amit ugyancsak a fellebbezésének eredményességére tekintettel kell a felperesnek a részére megfizetni a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint.

Budapest, 2015. év március hó 19. napján

Dr. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna s.k.
előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő